

При баража ни посрещна горскиятъ — бае Петко, високъ, плещестъ българинъ.

Влѣзохме въ беседката.

— Искаме да починемъ при тебе, бае Петко. Да приемъ по чаша бистра вода... ако щешъ и друго, ракиица, напримѣръ.

— Сигъ съмъ на вода, знаете. Вижъ за другото... Носите ли?

— Носимъ.

— Добре, га е тъй почерпете.

Въ това време бае Василъ бѣше извадилъ шишето.

— Както мразимъ ракията, така да се мразимъ и ние, — каза бае Петко и обърна чашата.

Отъ дума на дума стана въпросъ за мечкитѣ.

— Има ги, има ги, — заключи горскиятъ. На, лѣтоска убихме една горе, въ „Мечето дере“. Ама голѣмъ зоръ бѣше, ви казвамъ. Хитѣръ звѣръ е това мечката. Щѣше да ни разпожже проклетницата. Бѣхме азъ, овчаря и, лесничея. Чухме я, че реве.

— Да идемъ ли?

— Да идемъ.

Грабнахме пушкитѣ и се закатерихме по дерето. Повървѣхме десетина минути и — ето ти мечката. Седнала до едни храсти и си лиже лапитѣ. Усети ни гладната му мецана. Но трима бѣхме — голѣма сила.

— Ти тука, ти тука, — извикахъ азъ на двамата. Азъ пѣкъ ще заобиколя на отвѣдната страна. Щомъ гръмна, хвърлете ѝ и вие по единъ, два...

Образувахме единъ тригълникъ и зачакахме. Мечката се огледа на всички страни и започна да се катери по дерето. Издебнахъ моментъ и гръм-